

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2642/2019
07.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Лабуд Стојановић, адвокат из ..., против туженог ББ, чији је пуномоћник Владислав Костић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2945/18 од 12.03.2019. године, у седници већа одржаној 07.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2945/18 од 12.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 374/17 од 08.05.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је поништено решење о отказу уговора о раду донето од стране туженог број .. дана 26.12.2016. године, као незаконито, па је обавезан тужени да тужиљу врати на рад у року од осам дана по пријему пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужилји трошкове парничног поступка у износу од 80.250,00 динара у року од осам дана по пријему пресуде, са припадајућом законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2945/18 од 12.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 374/17 од 08.05.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијену пресуду у смислу члана 408. у вези члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС,

55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку доношења побијене пресуде није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд као ревизијски пази по службеној дужности.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужила 12.09.1983. године засновала радни однос на неодређено време код правног претходника туженог – ВВ. Према анексу број 3 уговора о раду обављала је послове новинара - сарадника у ... центру, интерно информисање, са местом рада у Након статусних промена код послодаваца, тужила је прихватила да се њен уговор о раду пренесе на новоосновано друштво ББ, те је са истим закључила анекс 4 уговора о раду којим је распоређена на послове сарадника за административне послове и документацију у Сектору за правне послове, Одељење за заступање Одбор директора туженог донео је дана 14.07.2016. године Одлуку о доношењу Правилника о организацији и систематизацији послова код туженог, којим Правилником послови на којима је тужила била распоређена анексом 4 уговора о раду нису систематизовани. Предметни Правилник је објављен у Службеном гласнику туженог дана 15.09.2016. године, с тим што је као дан његовог ступања на снагу наведен дан 31.12.2016. године. Скупштина туженог је дана 18.11.2016. године донела Програм решавања вишка запослених у 2016. години. Решењем туженог број .. од 26.12.2016. године, тужили је отказан уговор о раду због престанка потребе за њеним радом са даном 29.12.2016. године, с тим да тужили припада отпремнина у износу од 975.681,43 динара, који износ је тужили и исплаћен. У образложењу предметног решења је наведено само да је због економских и организационих промена код туженог престала потреба за радом тужиле, због чега јој се отказује уговор о раду. Предметно решење тужила је примила 04.01.2017. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиле и поништили предметно решење туженог којим је тужили отказан уговор о раду. Као разлог за своје одлуке, нижестепени судови су навели да оспорено решење о отказу уговора о раду чини незаконитим то што отказни разлог који је наведен у решењу (укидање радног места тужиле услед организационих, технолошких и економских промена) још није наступио у моменту доношења наведеног решења, будући да Правилник о организацији и систематизацији послова код туженог, којим се укида то радно место, је ступио на снагу тек 31.12.2016. године, те да је на тај начин послодавац поступио противно одредбама чланова 179. став 5. тачка 1. у вези члана 193. став 1. Закона о раду, као и одредбама чланова 196. став 1. и 197. ст. 1. и 2. Устава Републике Србије.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев тужиле.

Наиме, тужили је отказан уговор о раду применом чланова 153, 154. и 155. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/05, 54/09, 32/13 и

75/14), који је био на снази у време доношења побијане одлуке, а чијом применом послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла. Међутим, радно место тужиље је укинута Правилником о организацији и систематизацији послова код туженог, који је објављен у Службеном гласнику туженог дана 15.09.2016. године, с тим што је као дан његовог ступања на снагу наведен датум 31.12.2016. године. Стога је, по налажењу овог суда, правилан закључак нижестепених судова да такав акт о систематизацији не може имати ретроактивно дејство, те не може бити основ за доношења појединачног акта – оспореног решења о отказу уговора о раду будући да отказни разлог – укидање радног места тужиље услед организационих, технолошких и економских промена, још није наступио у моменту доношења наведеног решења (26.12.2016. године), због чега је правилно поништено оспорено решење као незаконито и обавезан тужени да тужиљу врати на рад у смислу одредбе члана 191. став 1. Закона о раду.

Наводима ревизије понављају се жалбени разлози који су били предмет правилне оцене апелационог суда, чије разлоге као правилне, јасне и довољне прихвата и Врховни касациони суд.

Из изложених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић